

พื ม พี ค่ำ ำ
สำนักพิมพ์

แรกแสงรัก

Love at First Light

ดั่งอย่าง

ไม่ว่าชีวิตจะต้องเจอความมืดสักกี่ค่ำคืน
ดวงอาทิตย์ก็ยังคงขึ้นเสมอในเช้าวันใหม่

มาภา

๑

มิดแปดถ้าน

ความมืด...เพิ่งจะเริ่มต้น

เสียงกริ่งกริ่งของกระดิ่งเหนือประตูตั้งขึ้นท่ามกลางเสียงพูดคุยภายใน
ร้านอาหารที่กำลังหรีแสงเตรียมตัวต้อนรับลูกค้า ประตูกระจกกรอบไม้สลักลาย
กนกอ่อนพลิ้วถูกผลักเปิดออก ทำให้เอื้อมขึ้นจากข้างนอกกรูเข้ามา

หญิงสาวในชุดเสื้อยืดคอเต่าสีน้ำตาลอ่อนปล่อยมือจากประตูให้ปิดตาม
หลัง แล้วกระซิบไต่ถามลมสิ่ววนบุหรีที่สวมทับอยู่ ก้มหน้าก้มตา ก้าวฝ่าลมเย็น
ยะเยือกเดินทางออกมาเสียบๆ รอยยิ้มค่อยๆ เลือนหายจากดวงหน้าหวาน ดู
ไร้ชีวิตชีวาราวกับภาพเขียนสีน้ำที่ปราศจากความรู้สึก

ห้องฟ้าเหนือกรุงลอนดอนเย็นนี้เต็มไปด้วยเมฆ ปกคลุมอาคารเก่าแก่
ทำให้บรรยากาศทุกหนทุกแห่งอึมครึม สุดลมหายใจไม่โล่งปอด พายุฝนที่เพิ่ง
หยุดไม่นานเคลือบสีเทาอ่อนของซีเมนต์ทางเท้าให้กลายเป็นสีเทาเข้มบัวขาว
สะท้อนภาพเงาคนเดินเท้าที่ต้องคอยหลบเลียงระวังฝีก้าวไม่ให้น้ำกระเซ็นถูกตัว

อาการข้ามทางม้าลายกลางสี่แยกออกซฟอร์ดเซอร์คัสนั้นพลุกพล่าน
ก่อนจะเลี้ยวเข้ามาในตรอกกุสฺสวนสาธารณะประจำย่านที่เธอมักจะมานั่งคิดอะไร
คนเดียวเสมอ หญิงสาวปาดน้ำฝนออกจากม้านั่งไม้ รวบผมยาวประบ่าขึ้นเกล้า

หลวมๆ จากนั้นก็ล้วงกระดาษเอสี่เย็บมุมในกระเป๋าออกมาใส่ดูเนื้อความที่ละเอียด บรรทัด ทีละหน้าจนครบ นัยน์ตาโคกหลุบต่ำลง แล้วหญิงสาวก็ถอนหายใจพร้อมกับถอนหลังพิงพนักม้านั่ง

ร้านนี้เป็นร้านสุดท้ายแล้วจริงๆ จากร้านอาหารไทยในกรุงลอนดอน จำนวนนับร้อยที่เธอเคยเดินเข้าไปของานทำ เพียงเพื่อจะได้ฟังคำตอบเดิมๆ

‘ตอนนั้นเรายังไม่รับคน ไว้ลองไปถามร้านอื่นดูนะนี่เอง’

‘ฝากเบอร์ไว้ก็แล้วกัน ถ้าขาดคนจะโทร. เรียก’

‘เพิ่งรับเด็กใหม่ไปวันก่อนนี่เอง ที่เสียดายเรานะเนี่ย’

‘งานในครัวนะพอมิ แต่เราไม่รับผู้หญิง ยิ่งตัวเล็กแค่นี้ด้วย’

‘ตัวเล็กแล้วยังไง จะขยันทำงานน้อยกว่าคนตัวโตๆ หรือเปล่า...’

การที่บ้านเกิดมาทำงานที่อังกฤษไม่ได้สวยงามอย่างที่เคยฝันไว้ เมื่อบริษัทรับออกแบบภายในซึ่งตั้งอยู่ในลอนดอนที่เธอทำมากกว่าสองปีเพิ่งปิดตัวลง ปลายสัปดาห์ก่อน บริษัทไม่อาจพยุงหนี้สินสะสมนับสิบปีได้ไหวอีกต่อไป จึงจำต้องประกาศอำลาจากวงการ

เมื่อก่อนบริษัทของเธอเคยมั่นคง มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ครั้งได้ยื่นข่าวการเปิดรับสมัครดีไซเนอร์จากทางเอเชีย เธอก็รีบส่งผลงานมาเสนอ เรียกเงินเดือนให้ต่ำเอาแค่พออยู่ได้ ด้วยความหวังอย่างเต็มหัวใจว่าจะได้มาเริ่มชีวิตใหม่ที่นี้ ไม่คิดเลยว่านั่นคือจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญของบริษัทซึ่งต้องการลดค่าใช้จ่าย แต่สุดท้ายก็ยังไม่เห็นอนาคต

แม้ประเภทวิชาที่อาการถือจะไม่สิ้นสภาพไปพร้อมกับสัญญาจ้าง แต่เวลาสองสัปดาห์ที่หญิงสาวใช้วิ่งเต็นหางานก็ยังคงสูญค่า ถึงจะไม่เคยเกี่ยวประเภท ไม่สนใจเรื่องเวลา แต่ก็ยังไม่มีการรับเข้าทำงาน

อาการยี้มให้กำลังใจตัวเอง ก่อนพับกระดาษยับย่นเก็บใส่กระเป๋า กำลังจะลุกขึ้น ก็พอดีเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นพร้อมกับสั่นเบาๆ ในกระเป๋าเสื้อ หญิงสาวรีบล้วงมากดรับสาย แวดตาและท่าทางกระตือรือร้น คล้ายกับจดจ่อรอคอยอย่างมีความหวัง

“กิจ เป็นยังไงบ้าง มีว่างไหม”

อาการนั่งตัวตรง แต่เมื่อคนปลายสายไม่ยอมพูดอะไร มีแต่เสียงลมหายใจดังมาตามสาย ดวงตาวารีก็หลุบลง

“ไม่มีเลยใช่ไหม” เธอเอ่ยเสียงเบา

“อืม...ขอโทษนะเอ๋ย” ชายหนุ่มทอดเสียงเนิบช้า ค่อยๆ เล่า “เราลองถามเพื่อนๆ ดูแล้ว ที่แพลตฟอร์มนั้นก็ยังไม่มีการย้ายออกกันเลย”

เกิดความเงิบขึ้นคั่นบทสนทนา ริมฝีปากสีซีดค่อยๆ แยมขึ้น เหมือนพยายามจะยิ้ม แต่ก็ไม่คล้าย

“ช่างมันเถอะนะ ขอขอบคุณมากๆ”

“เอาไว้ใหม่เอ๋ย...”

“อย่าเลย” อาการขัดทันที เหมือนรู้ว่าชายหนุ่มกำลังจะพูดอะไร

“เอ๋ยไม่ต้องเกรงใจเรานะ เรื่องแค่นี้เราไม่ได้ลำบากเลย”

“ไม่เป็นไรจริงๆ”

“อย่าคิดมากนะเอ๋ย เราไปนอนกับพวกเพื่อนที่มาเรียนโทได้ ยังไงพวกมันก็กินนอนกันอยู่สตูดิโอในมหาวิทยาลัย เอ๋ยสิ ถ้าหากมันขึ้นมาก็จะไปอยู่ที่ไหน”

“ยังงี้ก็ต้องทน”

“เอ๋ย” น้ำเสียงของชายหนุ่มฟังคล้ายพี่ป้ารามน้อง “เราพูดจริงๆ นะ เราอยากช่วย เอ๋ยก็รู้ว่าเอ๋ยไม่ใช่แค่เพื่อนร่วมงานคนไทยคนเดียวที่เรามี แต่เราสองคนรวมทุกที่รวมสุขกันมาขนาดไหน จะให้เอาตัวรอดคนเดียวเราไม่สบายใจ”

คำพูดตรงไปตรงมาของรณกิจทำให้อาการยิ้มออก แต่แววตาของเธอยังแว่แว่ ไม่เปลี่ยนใจ เขารู้ว่าเธอต้องวิ่งเต้นหางาน จึงอาสาช่วยเป็นธุระเรื่องนี้มาหลายครั้ง

“ขอบคุณมากๆ แต่ไม่ต้องห่วงเราหรอกนะ กิจนั่นแหละ เพิ่งได้งานใหม่ ไม่ใช่หรือ รีบไปทำงานเถอะ เดี่ยวสายนะ”

“เอ๋ย...”

“ไปเถอะนะ ว่างๆ เราค่อยนัดเจอกันนะ”

รณกิจจึกอักอยู่อีกอึดใจหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ยอม “อืม งั้นเราไปนะ แต่ถ้าเอ๋ยมีอะไรให้ช่วย อย่าลืมบอกเรา เข้าใจไหม”

“อ๋ม”

“ดูแลตัวเองดีๆ นะ”

“อ๋ม ขอให้ได้ทีปโยะๆ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ระวังไหนดล่ะ”

อาการอ๋มกับเสียงหัวเราะทิ้งท้ายของอีกฝ่าย เก็บโทรศัพท์แล้วลักออกไปที่ถนนสายเดิม จำเป็นต้องหยุดเรื่องงานมาคิดเรื่องที่เร่งด่วนกว่า

แพลตเซาที่เธอเคยพักพักอาศัยมาตั้งแต่วันแรกในเมืองใหญ่กำลังจะถูกปล่อยขาย เจ้าของแพลตเซาให้เวลาลูกบ้านทุกคนหาที่อยู่ใหม่เพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น ก่อนที่นายหน้าจะเข้ามาตรวจสอบสภาพบ้านเปล่า และหนึ่งสัปดาห์ที่ว่า เธอก็ใช้มันมาสามวันแล้ว

แต่การหาที่อยู่ใหม่กะทันหันเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนมีงบจำกัดอย่างเธอ ยิ่งปลายเดือนกันยายนช่วงใกล้เปิดเทอมแบบนี้นักเรียนนักศึกษาต่างชาติเปลี่ยนที่อยู่กันมาก เท่าที่รู้ราคาไหวและอยู่ในย่านปลอดภัยก็ถูกจับจองไปหมดแล้วตั้งแต่เดือนก่อน

สายลมต้นฤดูใบไม้ร่วงโหดเหี้ยมขึ้นทุกนาที หญิงสาวเริ่มหายใจติดขัดปวดขมับจนตาพร่า เมื่อคำถามเก่าๆ เริ่มย้อนกลับเข้ามาในหัว

หรือเธอจะต้องกลับเมืองไทยแล้วจริงๆ

ไม่! ไม่มีทาง!

ทันใดนั้นเสียงตะคอกอย่างเกรี้ยวกราดก็ดังขึ้นจากด้านหลัง แต่เสียวินาที่ก่อนหญิงสาวจะถูกใครคนหนึ่งกระแทกจากด้านหลังจนเสียหลัก ไกลครูดพื้นซีเมนต์ขึ้นและไปด้วยกัน อาการเย็นสันหลังวาบ แสบปลาบที่ข้อมือ แล้วเสียงร้องขอความช่วยเหลือก็ดังขึ้นไม่ไกลไม่ไกล เธอเห็นกระเป๋าบักดินสีแดงชาดที่กระเด็นไปบนถนน ไม่คิดอะไรแล้วนอกจากกระโจนทับคนที่กำลังกระเสือกกระสนร้องหาทางเอาตัวรอดไม่ให้หนีไปได้ ก่อนตำรวจจะวิ่งจากไหนไม่รู้มารวบตัวเอาไว้ภายในไม่กี่อึดใจท่ามกลางความซุลมุน

“ขอบคุณมาก ขอบคุณมากๆ สาวน้อย ถ้าไม่ได้หนูฉันทคงแย่”

หญิงชราร่างผอมขาวอังกฤษวัยหอบเข้ามาเขย่ามือเธอด้วยท่าทาง

ปลาบปล้มใจ ขณะที่หญิงสาวยังงุนงงปนตกใจในสิ่งที่เกิดขึ้น เธอยิ้มตื้นๆ ปิด
เนื้อตัว ขณะฝายนั้นกำลังคะยั้นคะยอขอเลี้ยงน้ำชาเป็นการขอบคุณ ไม่ได้สังเกต
ว่ามีสายตาคู่หนึ่งกำลังมองเธอจากมุมบาทวิตีเดียวกัน

“ไปหน่อยเถอะนะแม่หนู ที่เคนชิงตันพาเลซมีที่เฮาส์นั่งสบาย...”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ แค่อั่งบั้งเอิญ” เธอรีบโบกมือปฏิเสธ

“แต่ฉันคงนอนไม่หลับ ถ้ายังรู้สึกติดค้างแม่หนูอยู่อย่างนี้”

“อะ...ขอบคุณนะค่ะ แต่ฉัน...ไม่สะดวกจริงๆ”

“งั้นขอฉันให้อะไรแม่หนูเป็นการตอบแทนบ้างได้ไหม”

ว่าแล้วฝายนั้นก็ล้วงธนบัตรห้าสิบบอนด์จากกระเป๋าเอี๊ยนเประออกมา
พยายามจะยัดใส่มือเธอ อากาศร่ำยหน้าดิ๊กพร้อมกับโบกมือโบกไม้ แต่ปฏิเสธ
อย่างไรหญิงชราก็ไม่ยอม เธอเริ่มหน้าซีดอย่างจนหนทาง

“อยู่นี่เอง หาตั้งนาน”

เสียงหวานๆ ของใครคนหนึ่งดังขึ้นขยับทสันทนา สำเนียงอังกฤษรีนหู
เป็นของหญิงสาวชาวเอเชียหน้าตาทำทางทันสมัย เจ้าของร่างสูงระหงแต่งกาย
ด้วยเสื้อผ้าที่ถอดแบบมาจากหน้าร้านแบรนต์เนมราคาเห็นแล้วจะเป็นลม ใคร
คนนั้นส่งยิ้มมาให้อย่างเป็นมิตร

“เราสองคนหลงกันนะค่ะมิส ขอตัวก่อนนะค่ะ...ไปเถอะ”

ไม่พูดพราทำเพลง หญิงสาวคว้าข้อมือเธอ แล้วลากออกมาทันที

อากาศร่ำยข้อมือสลับปลาบที่ถูกกึ่งตั้งกึ่งงูมาจนถึงหน้าร้านขาย
เปียโนในตรอกถัดมาอีกราวสิบเมตร เธอรีบเอ่ยกับหญิงสาวเป็นภาษาอังกฤษ
กระท่อนกระแท่นด้วยอาการตกประหม่า

“อะ...เออ ขอโทษนะค่ะ”

หญิงสาวคนนั้นหันมาหาเธอ หัวเราะคิกคัก

“นี่...เอ๊ย! ยังขี้เกรงใจเหมือนเดิมเลยนะ”

อากาศร่ำยอึกฝายเข้มน้ำ ไม่ใช่แค่เพราะหญิงสาวพูดภาษาไทยได้ แต่
ฝายนั้นยังรู้ชื่อเล่นของเธอด้วย!

“เอ๊ยจำเราไม่ได้จริงๆ หรือ” ในน้ำเสียงมีความขบขัน “เรารินโง่ รินลดดา

วรัยธิน ประธานนักเรียนที่เคยลอกรายงานเด็กหญิงอาภากรจนเกือบจะโดนปลดจากตำแหน่ง นึกออกหรือเปล่า”

“รินลดา...วรัยธิน...” เธอทวนคำซ้ำๆ

“อืม ในรุ่นมี ‘รินลดา’ คนเดียวแหละ”

“รินลดา...” แววดตาของอาภากรยังครุ่นคิด “รินลดา...ห้อง ม. สามทับสี่...หรือเปล่า”

“บิงโก!” รินลดาหัวเราะรีน “นึกว่าจะจำกันไม่ได้ซะแล้ว เป็นยังไงบ้างที่เราไม่เคยได้ข่าวเอ่ยเลย ตั้งแต่เอ่ยออกไปตอน ม. สาม”

อาภากรยิ้ม เป็นยิ้มซึ้งๆ ที่ทำให้нынน์ตาโศกดูเศร้าลงไปอีก ไม่แปลกหรอก เพราะตั้งแต่นั้นมา ชีวิตของเธอก็ไม่เคยมี ‘ข่าว’ อะไรจริงๆ นั่นแหละ...

“เอ่ยกลัมากนะที่เข้าไปช่วยมิสคนนั้น มันอันตรายรู้ไหม ถ้าคนร้ายมีอาวุธจะทำยังไง” รินลดาโน้มหน้าน้อยๆ ขณะพากันเดินต่อ “แต่ก็ดีแล้วที่เอ่ยไม่เป็นอะไร อย่างน้อยก็ทำให้เราได้เจอเอ่ยอีก อู๊ย! เอ่ยมีแพลน”

“อืม ถลอกนิดเดียว ช่างมันเถอะ” เธอรีบใช้มืออีกข้างปิดแผลสลับปลาบ แล้วเป่าเศษฝุ่นอย่างไม่มีเสีใจ

รินลดาพยักหน้านิดหนึ่ง แม่จะยังมองแต่ก็ไม่พูดถึงอีก

“แล้วนี่เอ่ยมาทำอะไรที่ลอนดอนล่ะ มาเที่ยวหรือมาเรียนต่อ”

“เรามาทำงาน...แล้วรินล่ะ” เธอรีบถามกลับ เปลี่ยนความสนใจ

“เราหรือ เราอยู่ที่นี้มาตั้งแต่จบ ม. สามแล้ว ตอนนี้ทำงานให้บริษัทของ...ที่บ้าน” แววดตาของรินลดาหมองลงเมื่อเล่าถึงตรงนี้ ดวงตาคู่สวยหลุบต่ำ จากนั้นก็ยิ้มผินๆ “เอ่ยทำงานอะไรหรือ แล้วอยู่มานานยัง ได้กลับเมืองไทยบ้างไหม”

“ยังไม่ได้กลับเลย พอดี...มีเรื่องให้ต้องทำก่อน”

“อ้อ...อืม” รินลดาพยักหน้า ท่าทางยังดูประดักประเดิด “แล้ว...เอ่ยมาเดินทำอะไรคนเดียวล่ะ วันศุกร์แบบนี้ไม่ไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ หรือ”

อาภากรส่ายหน้า “กำลังจะกลับแล้วละ”

“พักอยู่แถวไหน ให้เราไปส่งนะ”

“ไม่เป็นไร เราอยู่กรีนิชนี่เอง นั่งหุบเบ้าเดียวก็ถึงแล้ว” รถไฟใต้ดินที่นั่น มีลิบกว่าสาย ครอบคลุมและสะดวกสบาย เธอไม่อยากจะบอกรใคร

ทั้งสองคนค่อยๆ เดินมาจนถึงทางลงสถานีรถไฟใต้ดินบอนด์สตรีต ครั้นถูกปฏิเสศทุกทาง รินลดาจึงเปิดกระเป๋าหนังสือฟ้าน้ำทะเลแล้วหยิบนามบัตร ออกมายื่นให้ ท่าทางอาลัยวาร์นราวกับยังมีเรื่องอยากชวนคุยมากมาย และ ยังไม่ยอมแยกจากไป

“จั้น...ถ้าเอ๋มีปัญหอะไรโทร. หาเรานะ เราอยู่ที่นี้มานาน อาจจะช่วยได้บ้าง”

“อืม ขอบคุณนะ”

อาการเห็นสายตารินลดาเหมือนกำลังรออะไรขณะหุบมองนามบัตร ในมือเธอ หญิงสาวจึงเปิดกระเป๋าหยิบของตัวเองออกมาให้ดูด้วย

“ขอบคุณนะเอ๋ย” รินลดาระบายยิ้มจางๆ “เราดีใจนะที่ได้เจอเอ๋อีก อยู่ที่นี้ไม่มีเพื่อนเก่าๆ เลย เพื่อนคนไทยก็นับคนได้ เราวิ่งฝืนถึงโรงเรียนอยู่บ่อยๆ ไว้เรานัดไปเที่ยวกันนะ”

“อืม ไปสิ”

อาการยิ้มค้าง ยืนมองเพื่อนเก่าเดินห่างออกไปที่ละนิดจนไกลสายตา เธอหุบตาอ่านนามบัตรในมือปราดเดียว ก่อนจะทิ้งมันลงถังขยะใกล้ตัว

ถ้าการจากเมืองไทยมาหมายถึงการเริ่มชีวิตใหม่ เธอก็จะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้ที่นั่น

รวมถึง...ทุกคน

พระอาทิตย์ช่วงเปลี่ยนฤดูลับขอบฟ้าไวกว่าสัปดาห์ก่อน อุณหภูมิ ที่เห็นตอนเดินขึ้นจากสถานีรถไฟเป็นเลขหลักเดียวแล้ว อาการกลับถึงแพลต เข้าสองชั้นสภาพกลางเก่ากลางใหม่อันเงิบเซียบ ‘มักดาลีน่า’ แพลตเมตช่วงคุย ชาวบัลแกเรียคงย้ายออกไปแล้ว เหมือนกับคนอื่นๆ ที่มีทางไป

พื้นที่รอบบริเวณชุมชนค่านี้นี้มีตลั่ว ต้นเหตุอาจเป็นเพราะไฟถนนที่เกิด ไม่อยากทำงานเอาดีอะไร ตั้งแต่คืนก่อน หญิงสาวกำพวงกุญแจล่าหาลูกบิดประตู

บ้าน แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ

อากาศรลิ่งโทรศัพท์มือถือออกมาฉายไฟ เมื่อนั้นแผ่นหลังของเธอก็เย็นวาบ เพราะตำแหน่งที่ควรจะมีลูกบิดประตูบ้าน ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นช่องกลมๆ โห่ว่างให้มือลิ่งเข้าไปได้!

หญิงสาวผลักประตูประจันหน้ากับความมืดด้วยใจระทึก ความเปิดสวิตซ์ไฟจนแสงสีเหลืองจากหลอดไส้กระจายไปทั่วห้อง ชั้นวางรองเท้าที่เคยแข็งแรง ถูกแยกชิ้นส่วนอยู่เกลื่อนพื้น ข้าวของโดนค้ำยกระจุยกระจายไม่เหลือสภาพใช้งาน อากาศทำใจสู้กวาดมองความเคลื่อนไหวของใครก็ตามที่อาจซ่อนตัวอยู่ในนี้ ครั้นแน่ใจแล้วว่าไม่มี เธอจึงวิ่งขึ้นไปที่ชั้นสอง เพียงเพื่อจะพบว่า ห้องนอนตัวเองก็มีสภาพไม่ต่างกับชั้นล่างเลย

ร่างเล็กบางถลันเข้าไปเปิดลิ้นชักตู้เสื้อผ้า หยิบกล่องเหล็กใส่เอกสารสำคัญที่ต้องรักษาเท่าชีวิตออกมาเปิด หนังสือเดินทาง เอกสารวิชา และสัญญาว่าจ้างที่ควรอยู่ในนี้ ตอนนั้นเหลือทิ้งไว้แค่...กล่องเปล่า

อากาศทรุดนั่งลงกับพื้น หน้าชา ใจสั่น เปลือกตาซ้าค้อยๆ หรือลงจนปิดสนิท รอบตัวมีเพียงความเงียบ สมองหยุดทำงานแล้ว แต่ทำไมหัวใจยังไม่ยอมหยุดรู้สึก

พอแล้วได้ไหม...พอก่อน...

รถยนต์ปรีตำขนาดครอบครัวจอดเทียบหน้าตึกพอดี แสงสีนวลจากเสาไฟดวงกลมที่เรียงรายตั้งแต่หน้ารั้วมาถึงตรงนี้ คือสิ่งเดียวที่ทำให้คุณหาสนหลังนี้ยังแตกต่างจากคฤหาสน์ร้าง หญิงสาวผู้มาถึงยังไม่ทันได้ลงจากรถหญิงวัยกลางคนร่างผอมชะลูดก็วิ่งหน้าตื่นออกมาร้องหาเธอ หายใจหอบถี่ ถ้อยคำที่เอ่ยจึงแทบจับใจความไม่ได้

"คุณหนูรินคะ! คุณหนูริน ยะ...แยแล้ว นาย...นายน้อยแย...แล้ว!"

รินลตารีบเปิดประตูรถ หิ้วข้าวของแล้วสาวเท้าเข้าบ้าน ขึ้นบันไดบ้านรวดเดียวถึงชั้นบนสุด เธอเร่งฝีเท้าตามทางเดินมืดสลัวไปจนถึงห้องสุดท้ายทางปลายปีก หญิงสาวสุดลมหายใจหอบกระชั้น เหงื่อผุดพราว แล้วผลักประตู

บานสีขาวสูงตระหง่านตรงเข้าไปยังเตียงสี่เสาไม้สลักลายโบราณซึ่งตั้งอยู่ในส่วนที่เป็นห้องนอน

ร่างระหงหย่อนตัวลงนั่งบนที่นอนนุ่มเคียงข้างร่างที่ไต่ผ่านวมของชายหนุ่มซึ่งนอนไม่ขยับเขยื้อน เธอบีบมืออุ่นจัดของเขา สายตาจ้องอยู่ที่ใบหน้าคมคายราวรูปสลักหินอ่อนฝีมือศิลปินยุคเรอเนสซองซ์ แต่ดวงตาคมกริบคู่นั้นไม่ฉายแววใดๆ ราวกับมนุษย์ที่ไม่มีจิตใจ

แล้วหญิงแม่บ้านก็ถลันตามเข้ามาด้วยอาการหอบแฮก

“นะ...นายน้อยคะ ไม่ยอมพูด ไม่ขยับตัว มะ...ไม่รับรู้อะไรเลยคะ”

รินลดาพยักหน้า แล้วเอ่ยเสียงเบา “รินวานป้านี้มเอาผ้าขนหนูชุบน้ำให้รินทีลึคะ”

เมื่อได้มา หญิงสาวก็ค่อยๆ เช็ดหน้าให้คนที่ยังไม่มีการตอบสนอง เธอมองเขา ความสว่างเรืองรองของอดีตไม่มีทางหวนกลับมาอีกแล้ว น้ำตาของรินลดาร่วงพรู ไม่รู้ต้องทำอะไรถึงจะได้เขากลับคืน ในเมื่อเธอลองมาหมดทุกทางแล้ว

“คุณหนูรินคะ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง” ป้านี้มพูดอ้อมอ้อม

รินลดาหันไปรอฟัง ปาดน้ำตาแล้วสูดหายใจลึก

“มะลิมาขอลาออกคะ บอกว่าได้งานใหม่ที่บ้านคุณแคทริน มะลิฝากขอโทษมาด้วยนะคะ”

ป้านี้มหมายถึง ‘แมรี’ หญิงสาวในหมู่บ้านที่เธอรับมาช่วยหีบจับทำงานเล็กๆ น้อยๆ และดูแลพี่ชาย แมรีก็คงเป็นอีกคนที่รับมือเขาไม่ไหว เหมือนที่ไม่เคยมีใครอดทนอดกลั้นกับเขาได้นั่นเอง

หญิงสาวผินยิ้ม “รินเข้าใจคะ”

“คุณหนูรินคะ เราปล่อยนายน้อยไว้แบบนี้ไม่ได้หรอกนะคะ คุณหนูรินรีบทำอะไรสักอย่างเถอะคะ นึกกลัว” ใบหน้าของป้านี้มเผือดซีดลง

เธอรู้ว่าแม่บ้านกลัวอะไร จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง “วันนี้มีอะไรทานบ้างคะ รินยังไม่ได้ทานข้าวเลย”

“อะ...อ้อ ได้ค่ะ คุณหนูรินอาบน้ำก่อนดีไหมคะ นึกจะจัดสำรับรอ”